

ha lieverds,

de operatie ging goed, maar wij gingen nóg beter.

Hij moest er al om half 8 wezen, maar hij stond voor 9:38 uur op de operatielijst. Een klare zuster legde alles uit en vertelde dat ze om 10 over half/kwart voor 9 hem op kwam halen. Dus ik stond al een paar keer met m'n tas op de schouders van "nou zal ze zo wel komen" naast het bed. "Wil je weg?" vroeg Lucas. Nee, nee, dat wilde ik niet. "Zal ik anders maar gaan, dat jij je geestelijk kunt voorbereiden?" Nee, nee, dat wilde hij niet.

Maar het werd kwart voor 9, 10 voor 9, 9 uur.... Geen zuster meer te bekennen. Toen ik naar haar op zoek ging stond ze heel rustig - in ieder geval niet met een tempo van "o, ik moest meneer Brandhorst om kwart voor 9 wegbrengen" - bij een computer. Bleek dat ze bedoelde dat hij vanaf kwart voor 9 in de operatiejas moest zitten en dat zij op een telefoontje wachtte van de operatiekamer. Die moeten laten weten dat ze klaar voor hem zijn. Op de computer kon ze zien hoe ver ze waren en zag ze ook dat een operatie, die al lang klaar had moeten zijn, nog steeds bezig was. Dus vanaf dat moment wisten we dat het nog wel even zou duren.

Dus vanaf dat moment namen we de vertrouwde houding die we hebben opgebouwd bij het chemokuren: hij in kleermakerzit bij het hoofdeind en ik in kleermakerzit op het voeteneind. En langzamerhand veranderde de dag-waarin-ik-misschien-nog-kon-werken-als-ik-lucas-had-weggebracht in een vrije dag, waarin ik meer tijd met hem kreeg dan verwacht. Kopje koffie er bij (mocht hij niet). En babbelen.

We waren op de 7de verdieping. Er was een wolk. "Mooie wolk" zie Lucas. "Lijkt een beetje op de wolk van mijn verjaardag" zei ik. En Lucas keek

me aan alsof hij zijn oren niet kon geloven. Dat ik een wolk kon weten van m'n verjaardag. Maar dat kwam door Lineke. Die had hem belangrijk gemaakt. En toen had ik een foto gemaakt. En toen had ik er een thema van de week van gemaakt.

(Achteraf leek hij helemaal niet op de wolk van m'n verjaardag. Wel het compacte, maar niet de vorm. De wolk van gisteren bestond uit 2 delen, zo'n bol deel en een liggend deel. Het liggende deel was net een man in bed. De bol was net een vrouw in toewijding naar die man.)

Het babbelen kwam langs allerlei oeverdjes. Er kwamen verdrietjes voorbij en angstjes. En op een gegeven moment voelde ik, zo rond m'n borstbeen, waar ik de lymfeklieren meende te localiseren, een schoon gevoel. Alsof er iets duisters naar beneden zakte. Ik denk dat we het er over hadden, over hoe je nou kon weten of ze schoon waren of niet. Ik had ook al even m'n handen daar gelegd. Dus toen ik dat schone gevoel voelde, begon ik het te geloven. Dat ze schoon zouden kunnen wezen. Lucas zei het ook, maar dat klonk me nog zo makkelijk. Meer als wishful thinking dan als waarneming. Ik kon het niet alleen op geloven doen. Ik moest het ook kunnen zien en ik kon dat schone gevoel bijna niet "stabiel houden", zeg maar. Het duistere kon er zo weer overheen schuiven.

Ik merkte bovendien dat ik Lucas steeds maar even aankeek. Heel schichtig. Maar elke keer dát ik z'n blik ving, zag ik iets wat ik heel graag wilde zien. Dus dwong ik mezelf hem rustiger aan te kijken. Het duistere zakte. Het praten werd zachter. Het kijken werd liever. Ik voelde de verliefdheid zo binnen druppelen, met elke vezel die zich in m'n lijf ontspande...

Ik zei het nog tegen hem: "Ik word verliefd op je". En we deden nog "dat kunnen we er nu niet bij hebben hoor". En toen werd het zo'n beetje tijd voor de operatie.

Oh.. hoe vaak heb ik niet gefrustreerd uitgekreten dat het zo'n rommeltje was op die CT-scans op de plekken waar het om ging. En dat ik dan steeds nèt niet kon zien wat ik wilde zien. En dat me dan de schrik om het hart sloeg en ik niet wist of de schrik was van wat er te zien zou zijn of van dat ik het gewoon niet kon zien!

En nu kon ik het zien...

Hij klonk lichtelijk manisch, Lucas, vanmorgen aan de telefoon. :-) Daar word ik erg vrolijk van!

liefs,

Joke